

מ"ת 52022/10/18 - רביע סיידה, נור סיידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 52022-10-18 ישראל נ' סיידה(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
מבקשים 1. רביע סיידה (עצור/אסיר בפיקוח)
 2. נור סיידה (עצור/אסיר בפיקוח)
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרם בפיקוח אלקטרוני של המבקשים, באופן שיותר להם לצאת לעבוד במקום הסמוך למקום בו הם שוהים במעצר בפיקוח אלקטרוני.

אין זו הפעם הראשונה בה עותרים המבקשים כי יותר להם לצאת לעבוד. בין היתר, בקשה דומה קודמת נדחתה בהחלטה מיום 22.9.19 ומאז חלפו חמישה חודשים, במהלכם נותרו השניים במעצר בפיקוח אלקטרוני.

כתב האישום אשר הוגש נגד המבקשים ו- 6 נוספים ביום 22.10.18 מייחס למבקשים כאן עבירות של הריגה, החזקת סכין שלא כדין ואיומים לפי סעיפים 298, 186 ו- 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בהתאמה, וזאת בגין אירוע מיום 1.9.18 אשר בו מצא את מותו המנוח יונתן נויסרה.

ביום 3.1.19, בניגוד לעמדת שירות המבחן, אשר סבר כי יש להותיר את המבקשים במעצר מאחורי סורג ובריח, הוריתי על מעצרם בפיקוח אלקטרוני.

ביום 10.6.19 הושבו השניים למעצר ממש, על פי בקשתם, לאחר שהמפקחים אשר היו אמונים עליהם באותה עת לא יכולים היו להמשיך ולבצע את הפיקוח ולא נמצא מפקח ראוי אחר.

המבקשים שהו במעצר מאחורי סורג ובריח עד ליום 18.8.19, אז אותרו חלופה ומפקחים חדשים, והם הועברו, פעם נוספת, למעצר בפיקוח אלקטרוני.

מאז כאמור, עתרו המבקשים כי יותר להם לצאת לעבודה ובקשתם נדחתה בהחלטתי מיום 22.9.19, הן משום שלא התקיימו התנאים הקבועים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים המצדיקים עיון חוזר, הן משלא סברתי כי בשלה העת להיעתר לבקשה, מן הנימוקים המפורטים בהחלטה. על ההחלטה האמורה מיום 22.9.19 הוגש ערר לבית המשפט העליון והוא נידחה ביום 24.10.19 על ידי כב' השופט עמית.

ביום 18.12.19 דן בית המשפט העליון (כב' השופט ע. גרוסקופף) בבקשת המשיבה לחידוש מעצרו של המבקשים בפיקוח אלקטרוני. במסגרת החלטתו, התייחס בית המשפט העליון, בין היתר, לחומרה הרבה של המעשים המיוחסים למבקשים בכתב האישום, מעשים המיוחסים לכל שמונת הנאשמים בצוותא, המצדיקים, בדרך כלל, מעצר עד תום הליכים מאחורי סורג ובריח. עם זאת, הזכיר בית המשפט העליון את החלטתו של כב' השופט עמית במסגרת בש"פ 6631/19 מיום 24.10.19 אשר קבע כי ראוי יהיה לשקול בכובד ראש את בקשת המבקשים לצאת לעבודה בחלוף 3 חודשים. מכאן, ציין כב' השופט גרוסקופף בהחלטתו, כי ככל ששירות המבחן ובית המשפט יתרשמו בהמשך כי בפניהם בקשת יציאה לעבודה ראויה, ממילא יבוטל האיזוק האלקטרוני ועוד הוסיף, כי הקלה זו רצויה ובלבד שאכן יובטח כי היציאה לעבודה לא תיצור סיכון לציבור.

כעת, לאחר שחלפו כבר ארבעה חודשים מן היום שבו ניתנה החלטת בית המשפט העליון מפי כב' השופט עמית, בפניי בקשה נוספת להתיר למבקשים לצאת לעבודה. אשר לפיקוח האלקטרוני- אין המבקשים מתנגדים להמשך הפיקוח האלקטרוני, במקביל ליציאה לעבודה כפי שביקשו.

ב"כ המבקשים הפנה להחלטות בית המשפט העליון אשר התייחס כבר בשתי הזדמנויות לכך שנכון יהיה ללכת כברת דרך נוספת ולאפשר למבקשים יציאה לעבודה. ביחס למבקש 1 טען כי מותר שיעמוד על כפירתו ויחוש פגוע כתוצאה מן ההליך המשפטי ואין לכך משמעות במסגרת הליכי המעצר. כמו כן, טען כי הפרות תנאי המעצר המיוחסות למבקש 1 אינן חמורות יותר מן ההפרות המיוחסות לנאשמים אחרים וממילא עניין זה היה בפני כב' השופט גרוסקופף כאשר נתן את החלטתו והעלה את האפשרות כי המבקש 1 ישוחרר מן הפיקוח האלקטרוני לצורך יציאה לעבודה. ב"כ המבקשים הדגיש כי בית המשפט אינו מחויב להמלצת שירות המבחן אשר ממשיך ומבסס את המלצותיו על תפיסת המבקש 1 את העבירה עצמה ואת האחריות שלו ואין לכך מקום.

הוא הדגיש את ההתדרדרות במצבה הכלכלי של משפחת המבקשים, אשר באה לידי ביטוי גם בתסקירי שירות המבחן ואת העובדה כי מקום העבודה אשר הוצע קרוב מאד למקום החלופה, הוא מאובטח במצלמות והמפקחים הם ראויים.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

ב"כ המשיבה טענה כי המשמעות של מתן החלטה על יציאת המבקשים לעבודה היא למעשה הסרת האיזוק מאחר שלא ניתן לאפשר 8 שעות עבודה במסגרת פיקוח אלקטרוני. לכך, לטענתה, אין מקום בשלב זה, גם נוכח חלוף הזמן. ביחס למבקש 1 טענה כי אין מקום לסטות מחוות דעת שירות המבחן אשר אינו ממליץ לאפשר לו לצאת לעבוד, בפרט שלטענתה לא חלף די זמן מאז הפרת התנאים האחרונה. גם ביחס למבקש 2 טענה כי שעה ששירות המבחן סבר כי נכון להותיר את הפיקוח האלקטרוני ומאחר שלא ניתן להותירו כאשר מאפשרים שעות עבודה מרובות, אזי אין מקום לאפשר עבודה כלל. לחילופין טענה כי יש לצמצם בשעות העבודה וכל זה ביחס למבקש 2 בלבד.

שקלתי את הטענות ואת מהלך הדברים מאז נעצרו המבקשים והוגש כתב אישום ביום 22.10.18 ועד עתה והגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל בתנאים אשר יובאו להלן.

אציין, ראשית, כי הונחו בפני תסקירים משלימים מאת שירות המבחן אשר התייחסו לכל אחד מן המבקשים.

שירות המבחן תיאר את המעסיק אשר הוצע כאחד המפקחים כ"אדם צעיר אך רציני בגישתו, המנהל אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק, המודע לאחריות הכרוכה בפיקוח ואשר מגויס לסייע לרביע ולנור" וקבע כי הוא מתאים למלאכת הפיקוח ומסוגל להציב גבולות. עם זאת, ערך שירות המבחן הבחנה בין שני המבקשים. בעוד שלגבי המבקש 2 ממליץ שירות המבחן לאפשר יציאה לעבודה תוך שהוא מותיר את שאלת המשך הפיקוח האלקטרוני לשיקול דעת בית המשפט, אזי ביחס למבקש 1 עמדתו שונה. שירות המבחן סבור כי אין מקום לאפשר הקלה בתנאי המעצר המפוקח של המבקש 1, הן משום ההפרות אשר נרשמו לחובתו (הגם שבחודשיים האחרונים לא נרשמה כל הפרה) הן משום שהתרשמות שירות המבחן היא כי המבקש 1 חווה הרתעה חלקית בלבד מההליך המשפטי בו הוא מצוי כיום, והוא ממוקד בנזק שנגרם לו כתוצאה ממעצרו ומתוך כך מתקשה להביע תובנה לחשיבות השמירה על תנאי המעצר. שירות המבחן סיכם וקבע כי יציאתו של מבקש 1 לעבודה תוביל לעליה בסיכון להתנהגות פורצת גבולות מצידו.

אודה כי לא מצאתי טעם ממשי המצדיק את הפער בין חוות הדעת ביחס לשני המבקשים, זולת ההפרות אשר יוחסו למבקש 1 וכאמור, בחודשים האחרונים לא נרשמו נוספות, בפרט כאשר בפניי שיקולים נוספים המטים, לטעמי, את הכף לטובת קבלת הבקשה.

שמעתי את דברי המעסיק אשר הוצע כמפקח, מר חאתם חמוד והתרשמתי אף אני, בדומה לשירות המבחן, כי עסקינן באדם המבין את האחריות הכבדה המוטלת עליו ובכוונתו לפעול כמתחייב מן החוק ומהחלטות בית המשפט. גם המפקח הנוסף, עובד העסק, מר הייתם עבד אל חלים, נמצא ראוי ומבין את הדרישות והחובות ממנו כמפקח. מקום העבודה עצמו קרוב מאד למקום החלופה ותנאי העבודה בו מתאימים ומאפשרים פיקוח הדוק על המבקשים.

לאמור יש להוסיף את התקופה הארוכה אשר חלפה מאז הוגש כתב האישום, את העובדה כי הראיות בתיק העיקרי נשמעות, אולם עוד יחלוף זמן עד שעתיד התיק להסתיים ואת התנהלות המבקשים, בפרט בחודשים האחרונים, אשר ככלל שמרו על מסגרת התנאים שנקבעו.

לנגד עיניי גם טענות המבקשים אשר הועלו על ידי אביהם גם בפני שירות המבחן, בדבר מצבם הכלכלי הקשה של המבקשים ומשפחתם, אשר נסמכה עליהם בפרנסת הבית.

האיזון בין כל השיקולים הללו, כאשר לחלוף הזמן ולהתאמת מקום העבודה סברתי כי יש לתת משקל של ממש, הוביל אותי למסקנה כי ניתן וראוי לאפשר בשלב זה למבקשים לצאת לעבודה במסגרת זמן מוגבלת. משעה שאין המדובר בחלונות מצומצמים אלא בפרק זמן שהוא ממושך, באופן יחסי, סברתי כי אין מקום להותיר את הפיקוח האלקטרוני ביתר שעות היממה. לפיכך, אני מורה על הסרת הפיקוח האלקטרוני ועל שחרור המבקשים בתנאים הבאים:

א. המבקשים ישהו במעצר בית מלא בבית בכפר מנדא, בית אשר נבדק ואושר בדו"ח מנהלת האיזוק מיום 14.8.19, בפיקוחם לסירוגין של אלו: מר נימר סידה, גב' עביר סידה, מר עיד סידה ומר עדנאן סידה.

ארבעת המפקחים חתמו על ערבויות צד ג' בסך 10,000 ₪ כל אחד.

ב. המבקשים רשאים לצאת לעבודה בעסק הקרמיקה "מלאך קרמיק" בכפר מנדא, מיום שבת ועד יום חמישי, בין השעות 9:00 ל- 16:00 בלבד, כאשר בכל רגע נתון משעות העבודה כאמור יהיו תחת פיקוחו של אחד מאלו: חאתם חמוד ת.ז. 208452821 או הייתם עבד אל חלים ת.ז. 204531479.

המבקשים ילוו למקום העבודה ובחזרה למקום החלופה על ידי אחד ממפקחיהם, אלו הנוספים כעת או הקודמים אשר כבר אושרו כמפקחים במסגרת המעצר המפוקח.

חאתם חמוד ת.ז. 208452821 והייתם עבד אל חלים ת.ז. 204531479 יחתמו גם הם על ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ להבטחת תנאי השחרור.

ג. איסור יצירת קשר עם יתר המעורבים ועדי התביעה, במישרין או בעקיפין.

ד. איסור יציאה מן הארץ.

ה. ההתחייבות עצמית של כל אחד מן המבקשים והערבון כספי שהפקידו, עומדים בעינם.

ו. זמן ההתאווורות אשר ניתן למבקש 2 בהחלטה קודמת - מבוטל.

ההחלטה תועבר למנהלת האיזוק ולב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר תש"פ, 27 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.